

- Έχετε τό τελευταίο τεύχος τοῦ Καζαμία; Ἐκεῖ θά βρῆτε τή λήξη τῆς ἡλικίας σας. Τά τέταρτα τῆς σελήνης... Τά λουτρά αἵματος... Τά δευτερόλεπτα τῶν ἀστρων... Τίς μελλοντικές εἰδήσεις γιά τήν τύχη μας...
- Ἐχει κιόλας διαπιστωθεῖ ὅτι οἱ μανιέρες τῆς πολιτείας εἶναι τά καλούπια τῶν γυμνιστῶν!
- Εἶναι οἱ ἴδιοι πού κυκλοφοροῦν μέ τίς ἀπόρρητες ἐνδυμασίες!
- Τί λέτε λοιπόν;
- Ὅ,τι θά μπορούσα νά πῶ, ἀφήστε νά ἐννοεῖται. Ἡ θλίψη μου εἶναι ἓνα εἶδος μνήμης πάνω στά γεγονότα πού μέ καταγράφουν. Νιώθω σάν νά βγῆκα ἀπό ἀνασκαφές. Ἄκόμα καί ἡ σκιά μου χάθηκε. Δέν σᾶς ἀρκοῦν αὐτά;
- Ἐλάτε, μή φτάνετε στά ἄκρα... Πολύ ἀπλά καί συγκεκριμένα, ζητήσαμε τή γνώμη σας — τίποτε ἄλλο.
- Ἐπιτέλους! Βγαίνει τό φεγγάρι στόν ὀρίζοντα. Σάν κουρεμένο κεφάλι... ὄφρα-νοτροφεῖου!
- Ὁ ἄρχισαν κιόλας νά φωτίζονται τά ἀρχαιολογικά μνημεῖα τῆς πολιτείας... Τά φαλακρά μανεκέν στίς βιτρίνες...
- Μά εἶναι ποτέ δυνατόν νά κοιμοῦνται ὅλοι ἀποκεφαλισμένοι, καί νά ἔχουν στείλει τά κεφάλια τους γιά ὄνειρα;
- Ἀναφέρεστε στόν Ἅγιο Ἰωάννη τόν Πρόδρομο;
- Ἀπλῶς, κοιτᾶμε τό φεγγάρι.
- Σέ λίγο θ' ἀρχίσει νά χαράζει... Καί θ' ἀγουροζυπνᾶνε οἱ ριγέ κατάδικοι τῆς ζούγκλας. Τά πρῶτα πουλιά τῆς αὐγῆς θά εἶναι οἱ ψυχές τῶν ἐνόχων.
- Κύριοι, ὅλα εἶναι ἀλλά. Ὅλες οἱ φυλακές πού εἶναι ὑπό τήν ἐγγύησιν τοῦ κράτους, ἔχουν χαρτογραφηθεῖ. Δέν δικαιολογεῖται τέτοια σύγχυση... Τέτοιο μπερδεμα!
- Σᾶς παρακαλῶ... Ποιοί μουρμουρίζουν πάλι; Παρακαλῶ... Λίγη ἡρεμία.
- Τί σᾶς συμβαίνει;
-
- Πεθαίνετε;
- Δέν ξέρω ἀκριβῶς... Θέλω μόνο λίγη ἡρεμία. Τίποτε ἄλλο.
- Συγνώμη... Προσπαθήστε νά κρατηθῆτε ἀκόμα λίγο... Μέχρι νά συνεννοηθοῦμε. Μία στιγμή!
- Ἀποχωρῶ.
- Καί στό διάστημα πού θά ἀπουσιάζετε, τί θά κάνουμε ἐμεῖς; Θά ἀποφασίζουμε... ἔτσι ἀνεύθυνα;
- Μή μέ ρωτᾶτε ἄλλο! Σᾶς παρακαλῶ εὐγενικά... Μή μεταβάλλετε τήν ἡρεμία μου σέ παγκόσμιο πόλεμο! Ἡ ἀπόφασις εἶναι ἀπόφασις! Χωρίς ἀποχρώσεις... Χωρίς χαρακτηρισμούς. Ἀπουσιάζω. Αὔριο πάλι.
- Μά... Ἴσως δέν γίναμε ἀντιληπτοί...
- Σσσσσσσσσσσσ... φωνάζετε τόν διερμηνέα μου. Γιά κάθε δύσκολο πρόβλημα, θά σᾶς μεταφράζει τή σιωπή μου.

Νάσος Θεοφίλου

Ν. Χ. Μ. Ν.

Σπῦρος Τσακνιάς

Ὀμόκεντρα Ποιήματα

I

Ὁραία μές στό πανδαιμόνιο ἢ φωνή σου
σεληνοβάμων μέ τά φθοριοῦχα χέρια
μυρίζεις δεντρολίβανο μυρίζεις ἄνεμο
ἄλλων ἐποχῶν ἓνα τριάλφα εἶσαι
στό στήθος τῆς νύχτας
ἀτμούς θλίψεων ἐκκρίνουν οἱ ἀδένες σου κι ἐγώ
ἀναπνέω τή νύχτα μέσ στά μάτια σου
παρακολουθῶ τίς ἀργές κινήσεις σου
τόν τρόπο πού τσακίζεις τά σπίρτα στά δύο
καί τά τυλίγεις στό μαντίλι σου
χαμογελώντας μυστικά στόν ἀδειοῦχο στρατιώτη
πού οἰμώζει ἀπό νόστο.
Ἐγώ πίνω τή νύχτα κι ἐσύ
γίνεσαι πάλι ἀδιάφανη
τόσον ὠραία τόσο ἄρρωστη τόσο τρωτή.

II

Ὅλοι οἱ δρόμοι ὀδηγοῦν σέ σένα.
Εἶσαι ἢ χαίνουσα πληγή τῶν ἀναμνήσεων
τῶν τύψεων εἶσαι ἢ ἐπωδός
τό πικραμένο ρόδο τ' ἀριονισμένο κρασί
ὁ ἦχος τοῦ τράμ πού 'σβησε μέσ στή νύχτα
ὁ ἦχος τῆς νύχτας στίς ἔρημες στοές
τό ἀνακλώμενο φῶς τοῦ θανάτου...
... "Ἄνθος περιτέχνο λεηλατημένο
κηροπήγιο πουλημένο σέ πονηρούς σαράφηδες
ὁσμή τοῦ νοτισμένου χόρτου
διάθλαση ἀχτίδας στή τζαμόπορτα τοῦ μπάνιου
ἀργυρή τέφρα στά σεληνόφωτα δέντρα
θανατερή πνοή τοῦ χτέος
οἱ δρόμοι ὅλοι ὀδηγοῦν σέ σένα.

III

Εἶσαι ἢ ἐποχή τῶν πικρῶν στερήσεων
δισύλλαβη ἀνταρσία
πυρπολεῖς τ' ἀπόκρυφα δράματα
ἐξουσιάζεις τά σύννεφα, τήν ὀμίχλη
σκοτεινῶν ἀναμνήσεων παγιδεύεις
τά φωνήεντα τῶν λέξεων ὑποκλέπτεις
τόν εἰρμό τῆς σιωπῆς εἶσαι
ἢ πράσινη ἀπορία ἢ κίτρινη ἀμφιθυμία
τό μεταίχμιο τῶν ἀποφάσεων
ἢ σύνοψη τῶν φόνων πού δέν διέπραξα

Ν. ΧΑΚΝΙΑΣ

ή ατελέσφορη πρόθεση πού δηλητηριάζει
 τούς πόρους τῆς μνήμης
 ή ὀργή πού κοχλάζει μέσα στά ποιήματα.
 Εἶσαι ή κληματαριά τοῦ παλιοῦ μας σπιτιοῦ
 ἐκεῖ πού μαζεῦνταν οἱ φίλοι
 ν' ἀποκρυπτογραφήσουμε τόν κώδικα τῆς μοναξιάς.

IV

Εἶσαι ή ἀπροσπέλαστη γαλήνη
 ή μοναξιά πού ζήτησα μετά τῆ πυρκαγιά·
 εἶσαι ή ἀποσύνθεση τῶν ὀνειρῶν
 βγαίνεις τῆ νύχτα μυστικά
 κλείνεις ἀθόρυβα τήν πόρτα
 γίνεσαι μιά λεύκα μέσα στή βροχή
 φιλεῖς δάκρυα τούς ζητιάνους στίς γωνιές
 τῶν δρόμων
 ταῖξεις τά περιστέρια σπόρους λησμονιάς
 γυρίζεις τό ἴδιο ἀθόρυβα στό σπίτι
 γίνεσαι ή σκοτεινή ταραχή τοῦ αἵματος
 ἀνάβεις τῆ λάμπα κλείνεις τά παντζούρια
 γράφεις σύντομα γράμματα σά συνθήματα στούς
 τοίχους
 «δέν ὠφελεῖ νά τά θυμᾶσαι δέν ὠφελεῖ».
 Εἶσαι ή ἀπροσπέλαστη μοναξιά
 ή γαλήνη πού ζήτησα μετά τόν πυρετό.

V

Εἶσαι ή συντριβή τοῦ θάρρους ή ὀριστική ἐγκατάλειψη·
 ή σάπια μέρα πού ἀπόκανε νά πολεμάει τῆ συννεφιά
 καί παραδόθηκε ἀμαχητί στή νύχτα χωρίς
 νά διεκδικήσει τήν ἐφήμερη ἔστω δόξα ἐνός ἡλιο-
 βασιλέματος·
 εἶσαι ή νύχτα πού φέρνει τήν ἀπόγνωση
 στά μάτια τῶν φοβισμένων παιδιῶν
 στά κουρασμένα μάτια τῶν μοναχικῶν ποιητῶν
 στά βοῶδη μάτια τῶν καρτερικῶν μονάδων
 στά κόκκινα μάτια τῶν πεινασμένων σκυλῶν.
 Εἶσαι ή ἄοσμη νύχτα τῶν κλειστῶν δωματίων
 ἐκεῖ πού μιά ὄριμη γυναίκα περιμένει καπνίζοντας
 μέσ στό σκοτάδι καπνίζει περιμένοντας
 τόν παράνομο ἐραστή της.
 "Ὁχι, ἐσύ δέν εἶσαι ή εὐοσμη νύχτα τῶν ἀγρῶν.

VI

"Ἐλεγαν πάλι οἱ προφητεῖες πώς θά φύγεις.
 Ἦταν ἄβολα ἐδῶ μίζερα φτωχικά·
 θά ξαναγύριζες μιά μέρα στίς πηγές τῆς νύχτας
 στίς ρίζες τῶν δακρῶν σου ἐκεῖ
 ὅπου φυτρῶνουν τ' ἄγρια ὄνειρα

N. Xoup 14/84